І чужому научайтесь, і свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 8. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го СІЧНЯ 1965 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 14, 1965 No. 8. VOL. LXXII.

В АМЕРИЦІ І В СВІТІ

Середа, 13-го січня, 1965 року

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН 12-го СІЧНЯ ПЕРЕСЛАВ обидвом Палатам Конгресу свою шкільну програму на фінансовий рік, що почнеться 1-го липня 1965-го року. Ця програма передбачає федеральні видатки на допомогу всім родам шкіл, публічних і парохіяльних, суму $1 515 000 000. Коли взяти до уваги $2 600 000 000, які в найближчому фінансовому році мають бути видані згідно із давніше ухваленими законами, то витрати федерального уряду в 1966-му році мали б винести поважну суму — $4 100 000 000. Президент заявив, що ці „витрати — це мала ціна за те, щоб розбудувати найцінніші ресурси цієї країни".

У ФІНІКСІ, АРІЗОНА, ДІН БИРЧ ЗАЯВИВ ПРО СВОЮ РЕЗИГНАЦІЮ на пресовій конференції, на якій були ще присутні переможений республіканський кандидат на президента колишній сенатор Беррі Голдвотер, кандидат на віцепрезидента Вілліям Е. Міллер, голова Республіканського Крайового Комітету Дін Бирч та голова Стейтового Республіканського Комітету в стейті Огайо, Рей С. Блісс. Блісс має 1-го квітня стати головою Крайового Республіканського Комітету, і на це погоджується Голдвотер.

КАНАДА МУСИТЬ ЗБІЛЬШИТИ ЧИСЛО ВАРСТАТІВ ПРАЦІ — рекомендує Економічна Рада Канади, бо тільки тоді зможе заспокоїти домашні потреби та вимоги експорту, який є конечний, щоб втримати на відповідній висоті платничий бюджет із закордоном. Економічна Рада складається із 28-ох членів і є незалежною агенцією, створеною парляментом в 1961-му році. Ця Рада твердить, що до 1970-го року треба збільшити число варстатів праці на 1 500 000. Крайова продукція повинна кожного року збільшуватися на 5.5 відсотка. Крайова продукція — це вартість випродукованих товарів і виконаної праці. Число затруднених в 1963-му році становило 6 364 000, а в 1970-му році мало б виносити — 7 883 000. Число затруднених мало становити 97% всіх робітних сил, а безробітних мало б бути тільки 3%.

СТРАЙК ПОРТОВИХ ВАНТАЖНИКІВ НА СХІДНЬОМУ УЗБЕРЕЖЖІ щоденно спричиняє матеріяльних витрат на $25 000 000. В цьому вражовані не тільки робітники та власники кораблів, але також і всі ті промисли та бизнеси, які мають зв'язок із корабельною комунікацією. Самі вантажники і корабельні фірми втрачають денно по $1 300 000. Моряки підтримують страйк портових вантажників, і тому припинений рух пасажирських кораблів.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КООРДИНАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ мав би складатися, на думку провідника республіканської меншости в Сенаті, сенат. Еверетта МекКінлі Дірксена, із 22-ох членів: з 11-ох членів Конгресу, 5-ох губернаторів, 5-ох колишніх президентів або кандидатів на президента. Головою цього Комітету мав би бути кожночасний голова Республіканського Крайового Комітету. Сенатор Дірксен виступав на пресовій конференції разом із провідником республіканців в Палаті Репрезентантів, конгресменом Джеральдом Ф. Фордом. Дірксен сказав, що 32 республіканські сенатори і 140 республіканських конгресменів — це вибрані представники партії, і вони мають мати голос в партійних справах.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ — ЕЛЕКТ. ГЮБЕРТ Г. ГОМФРІ, заявив на конференції Американської Федерації Праці — Конгресу Індустрійних Організацій, на якій було 800 робітничих провідників, що Конгрес схвалить шпитальну та домашню опіку над старшими особами в рамах соціяльного забезпечення, поки „вилізуть перші весняні квітки". Гомфрі сказав: „Не кажіть мені, що не варто старатися про те, щоб виграти вибори. Не кажіть мені, що не можна вислухати голосу народу, не чувши навіть його адвокатів".

У СВІТІ

ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЕЙСАКУ САТО, промовляючи у Клюбі Крайової Преси у Вашингтоні, піддав у сумнів, чи З'єднані Держави зможуть розв'язати проблему Південного В'єтнаму і внести заспокоєння на Півдні Азії. Сато твердить, що це проблема Азії, яку треба розв'язати азійським підходом і азійськими методами, до яких передусім належить — терпеливість. Сато вважає також, що торгівля Японії з Комуністичним Китаєм на дальшу мету спричиниться до нормалізації відносин в Азії.

ЯПОНІЯ хоче грати ролю посередньої ланки між Заходом і Сходом — згідно з становищем японського прем'єра Ейсаку Сато, який тепер перебуває у Вашингтоні. Японія надалі спирає свою безпеку на союзі з Америкою але прагне дістати більшу незалежність: тому названий японський прем'єр заявляє, щоб ЗДА зменшили свою контролю над Окінавою і островами Боніна.

ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКІ буддисти продовжують кампанію проти уряду Тран Ван Гуонга. Їхні демонстрації, які знаходять підтримку в студентської, довели до генерального страйку і спаралізування цілого життя у двох великих містах — Гуе і Дананг — в середній частині країни. Прем'єр Тран Ван Гуонг ніби готов дати буддистам більший вплив у свою уряді, але радикальні буддисти вимагають його димісії.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА надрукувала, вперше за багато останніх місяців, звідомлення комуно-китайського прем'єра Чу Ен-лая, що він його склав в минулому місяці перед комуністичним „парляментом", однак вона перевела там власну цензуру і випустила різні місця, які суперечили совєтській політиці. Так, наприклад, совєтська преса не помістила того уступу з промови Чу Ен-лая, де той лаяв З'єднані Держави, як „найбільш агресивного агресора, відомого в історії" з закликом до боротьби проти „американського імперіялізму". СССР покищо деклямує про „співіснування" з ЗДА.

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ відновить нараду 18 ц. м., але криза, яка паралізує цю її сесію не розв'язана: Совєти і їх сателіти далі вперто відмовляються заплатити свої довги, які виросли з їхнього бойкоту так званих мирових місій ОН, а ЗДА далі стоять на принциповому становищі, що треба тут застосувати 19 статтю чартеру ОН, яка позбавляє голосу тих, що завинили до каси ОН більше, ніж дворічні членські внески. ЗДА відкинули пропозицію азійсько-африканських держав, щоб відновити „нормальні" засідання Генеральної Асамблеї і її агенцій, себто і переводити там потрібні голосування, а в міжчасі продовжувати заходи щодо мирної полагоди конфлікту.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ, „Бундестаг", засідає тепер у Західньому Берліні: це щорічна традиційна демонстрація Західньої Німеччини, яка таким чином хоче підкреслювати приналежність Західнього Берліну до Німецької Федеративної Республіки. На великому вічі в берлінському спортовому палаці кількасот комуністів, розміщені між кількома тисячами слухачів, кількакратно переривали криками промову канцлера Людвіґа Ергарда.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПРОПОНУЄ $1.5 БІЛЬЙОНА НА ШКІЛЬНИЦТВО, ВКЛЮЧНО З ПАРОХІЯЛЬНИМ

Вашингтон. — 12-го січня президент Джансон переслав програму допомоги шкільництву обидвом Палатам Конгресу. Урядовий плян має на цілі заохотити публічні і приватні школи до якнайбільшої розбудови навчальних можливостей. Новиною в цій програмі Джансона є те, що вона передбачає федеральну допомогу і приватним католицьким та іншим школам, що уряд католика президента Кеннеді вважав незгідним із Конституцією. Президент Джансон пропонує видати на допомогу всім родам шкіл, від нерешкілля починаючи і університетами кінчаючи — $1 515 000 000 у фінансовому році, що зачинається 1-го липня 1965-го року. Згідно із вже прийнятими законами в тому фінансовому році федеральний уряд мав би видати — $2 600 000 000 на допомогу школам, отже загальна сума, витрачена на шкільництво в 1966-му році виносила б — $4 100 000 000. Президент заявив у своєму шкільному зверненні: „Пропоную, щоб ми оголосили свою національну ціллю змагати до найповнішого використання всіх виховних можливостей. Ці витрати — це маленька ціна, яку треба заплатити за розвиток нашого національного найцінн[і]шого ресурсу". Президент стверджує в своєму зверненні, що доведення в школах навчання „трьох ар", а тепер треба цю програму доповнити „трьома „т"", це значить, що треба дбати про кращих учителів, ліпшу техніку в навчанні та досконаліше виховання, яке є першою проблемою в наших плянах і надіях. В політичних колах звертають увагу, що більшість членів Конгресу прихильно зареагувала на цю урядову шкільну програму, і що прихильно віднеслися до неї власники також приватних церковних шкіл, в тому і католики. Крайове Виховне Т-во заявило, що воно підтримує урядову шкільну програму. Урядова програма виглядає ось так: 1) $1 000 000 000 призначений є на допомогу публічним школам в тих шкільних районах, де є діти в шкільному віці, які потребують економічної допомоги, бо їх батьки не заробляють більше, як $2 000 річно. Згідно з урядовим проєктом цю федеральну допомогу має право дістати кожна шкільна округа, в якій є по 100 дітей в шкільному віці, батьки яких належать до вище зазначеної категорії. Гадають, що таких учнів в народних школах є около 5 000 000. Ці гроші шкільні можуть витрачати на платню для вчителів і на будову шкільних будинків, але найбільше цих фондів мали б іти на окрему працю над тими дітьми, які є в некорисних умовах в порівнянні з іншими шкільними. З цих фондів зможуть користати і парохіяльні школи, вживаючи рухомих наукових лябораторій, телевізійних програм та з інших виховних засобів; 2) $100 000 000 призначені школам на закуп шкільних підручників та на побільшення бібліотек в публічних та парохіяльних школах. В урядових колах передбачають, що коло $15 000 000 дістануть приватні школи, бо число учнів в парохіяльних школах становить 15% всіх школярів; 3) Також $100 000 000 призначені на організацію окремих виховних центрів, з яких зможуть користати учні публічних і приватних шкіл. Ці центри зможуть організувати наукові курси, курси для навчань чужих мов, мистецьких предметів і т. п. Ці центри зможуть організувати окремі „кляси" для дуже здібних дітей і для тих, що є умово занедбані; 4) В бюджеті на освіту є призначена сума $150 000 000 на організацію дитячих ясел та передшкіль в тих районах, де їх досі не було. 5) Поважна сума $260 000 000 призначена на федеральні стипендії для студентів коледжів та інших академічних шкіл. Подрібної програми в цьому пункті немає, вона буде в тому законопроєкті, який буде внесений до Конгресу. І своєю шкільною програмою Президент змагає до створення тієї величної суспільности, про яку він говорив Конгресові у своїм Зверненні про Стан Унії 4-го січня ц. р.

Домагаються створення Громадської Ради в справах науки

Вашингтон. — Торговельна Палата запропонувала створити Громадську Раду, яка займалася б вивченням різних науково - технічних проблем, як осолоджування морської води, експлуатація міжпланетних просторів та ін. Така незалежна Рада мала б зцентралізувати зусилля уряду, наукових установ, індустрії, та координувати дії для розв'язки найважливіших питань. Члени Торговельної Палати твердять, що така Громадська Рада повела б відповідну роз'яснюючу діяльність серед населення. Всі пропозиції Торговельної Палати зібрані в документі під назвою „Критерій діяльности федеральної підтримки Дослідів і Розвитку". — Цей рапорт був підготований спеціяльною Комісією Палати. Над ним працювало 200 науковців та керівників індустрії впродовж шести місяців. Багато науковців і провідних промисловців висловились за створенням такої Громадської Ради. Наприклад, керівник відділу дослідів компанії „Мартін" В. Бендер заявив, що краще було б незалежні суми, що їх видають на вивчення космосу, — витратити на вивчення пієтряка та що він повністю підтримує ідею створення Громадської Ради, як форуму, на якому можна буде обговорювати подібні проблеми.

Католики потверджують своє неґативне становище проти контролі народжень

Вашингтон. — Президент Джансон в своєму Зверненні про Стан Унії сказав, що він шукатиме нових шляхів на те, щоб можна було використати людям науки, щоб допомогти людям боротися проти „експльозії населення" в світі із щораз меншими невистачальними запасами харчів. Це речення Президента спричинило те, що директор Бюра родинного життя при Католицькій Добродійній Конференції монсиньйор Джан С. Нотт заявив 8-го січня ц.р.: „Становище Католицької Церкви в справі контролі народин зовсім не змінилося, і це дехто помилково думає. Католики є проти того, щоб уряд за публічні гроші допомагав людям у виконуванні таких дій, які Католицька Церква вважає за неморальні." Влітку 1964-го року Папа Павло VI визначив окрему комісію, яка має вивчити цю справу, але це не значить, що Католицька Церква дозволяє на контролю народин.

● Військові кола вільного Китаю з осідком на Формозі (Тайвані) заявили, що вони підозрівають розвідчі леті над китайським суходолом. Вони признали, що підбито американський літак, але сказали, що китайським комуністам вдалося знову збити такий розвідчий літак.

ГУБЕРНАТОР НЮ ДЖЕРЗІ І ПОСАДНИК ДЖЕРЗІ СИТІ ПРОГОЛОСЯТЬ ЦЬОГО ТИЖНЯ 22-го СІЧНЯ „ДНЕМ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ" В СТЕЙТІ І МІСТІ

У хвилині, як друкується це число „Свободи", в середу 13-го січня, в Сіті Гол в Джерзі Сіті перебуває очолювана п. Володимиром Біликом, головою Відділу УКК, та Іваном Барвецьким, головою Українського Народного Дому, делеґація місцевої Української Громади, в приявності якої посадник міста Томас Й. Вілен підписує проклямацію, проголошуючи день 22-го січня цього року „Днем Української Незалежности" для відзначення 47-их роковин проголошення в Києві незалежности Української Народньої Республіки. В четвер, 14-го січня, подібну проклямацію з проголошенням 22-го січня ц. р. „Днем Української Незалежности" в стейті Ню Джерзі підпише в стейтовому капітолі в Трентоні в приявності делеґації Українських Громад губернатор цього стейту, Ричард Гюз. Всі громади, зокрема в Джерзі Сіті, в Нюарку, Елизабет, Пассейку, Трентоні та інших містах приготовляються до відзначення цього дня відповідними імпрезами. Про масову акцію проголошення 22-го січня „Днем Української Незалежности" інформують з Ню Йорку, Пенсильвенії, Конектикат, Массачусетс, Іллиной, Мишіґен, Північної Дакоти, Меріленду, Каліфорнії та всіх інших стейтів, в яких живуть українці. Подібно, як у минулих роках, роковини 22-го січня будуть відповідно відзначені і в Конгресі ЗДА.

Посадник Йонкерсу проголосив „День Української Незалежности", найменувавши на цей день всч. о. Клоса почесним посадником міста

Йонкерс, Н. Й. — Минулої суботи, 9-го січня, посадник цього гарного міста біля Ню Йорку, Джан Е. Фліт, підписав у приявності української делеґації окрему проклямацію, проголошуючи нею день 22-го січня „Українським Днем" та найменовуючи місцевого українського католицького пароха Впреп. декана Василя Клоса почесним посадником Йонкерсу на цей день. Впреп. о. Клос, як почесний посадник, підписав разом з посадником Джаном Фліном проклямацію Українського Дня для відзначення — як сказано в проклямації — 47-их роковин проголошення незалежности та 46-их роковин проголошення соборности Української Народної Республіки. В проклямації твердиться, що комуністична Москва, яка збройною агресією знищила українську незалежність та проголосилася український народ, який в найтрудніших обставинах продовжує змагання за свою волю і незалежність.

ІНДОНЕЗІЯ ОСКАРЖУЄ БРИТАНІЮ У ПІДГОТОВЛЮВАННІ ЗБРОЙНОЇ АҐРЕСІЇ

Джакарта. — Речник індонезійського уряду заявив, що Британія, прикриваючись нібито бажанням боронити безпеку Малайзії, насправді приготовляє збройну агресію проти Індонезії. Індонезійський уряд твердить, що ніколи ще в мирних часах ніхто не переводив такої концентрації збройних сил, як її тепер переводить Британія в сусідстві Індонезії. Однак речник Індонезії промовчав, що від 15-ох місяців Індонезія веде не тільки пропаґандивно - політичну кампанію проти Малайзії, якої вона не визнала, але раз-у-раз перекидує на територію Малайзії своїх вояків для терористичної і партизанської дії з ціллю „знищити" Малайзію. Британія має договірний обов'язок боронити Малайзію проти агресії з-зовні, бо всі збройні сили Малайзії не перевищують 15.000 вояків. Правда, британський прем'єр Гарольд Вілсон заявив в минулий четвер у палаті громад, що Британія може у випадку потреби перекинути на оборону Малайзії 50.000 війська, але воно не стоїть у ніякій пропорції до 400.000-ої армії, якою розпоряджає Індонезія, озброївши її совєтською зброєю. Індонезія твердить, що Британія плянує перевести напад проти неї. Індонезії, подібно, як перевела була напад проти Об'єднаної Арабської Республіки (Єгипту) в 1956 році ніби в обороні незалежности Суезького каналу. Недостатні наземні збройні сили Малайзії вирівнюються могутньою морською фльотою Британії: на води Малайзії перекинено кілька британських воєнних кораблів включно з двома літаконосцями і наче під їх охороною діють там також малайзійські фреґати і сторожні судна, як також два австралійські міноносці. З уваги на імперіялістично-агресивну політику Індонезії Австралія і Нова Зеляндія приспішують власне зброєння. Тим часом індонезійський уряд казав зліквідувати на території Індонезії всі станиці Агенцій Об'єднаних Націй, які затруднюють разом 95 службовиків з 31 країни. Репрезентантом ОН в Індонезії був югославський громадянин Вокіо Вавіцч, якому міністер Субандріо казав зліквідувати свою роботу. Індонезія виступила з Об'єднаних Націй, як перша з 115-их членських держав ОН.

„ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ" В ПАНАМІ

В річницю минулорічних антиамериканських демонстрацій в Панамі, у висліді яких було вбитих двадцять і одна особа, панамські студенти влаштували демонстраційний похід на пошану загинулих. На фото: учасники походу з американськими транспарентами.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ ПРО ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ІСНУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В КАНАДІ

Вінніпеґ. — Комітет Українців Канади, що очолює усе українське національне організоване життя в Канаді, проголосив з початком цього року свою декларацію п. н. „До основних проблем існування української спільноти в Канаді". У вступі до декларації з'ясовано сучасний стан української еміграції в Канаді, зокрема її відпорність на асиміляційні процеси і ствердженo, що в порівнянні до старих еміґрантів, які старалися бути добрими канадійськими патріотами, але з власним українським прізвищем й українською культурою, значна частина нової української еміґрації виявилася мало відпорною на асиміляційні небезпеки. Належить до 25-річчя свого існування, Комітет Українців Канади закликає до вірности українським традиціям та послідовного їх застосування в розбудові всіх ділянок життя, як також до реалізування принципу повного збереження окремішности українського походження та самобутности та до достойної української імени і традицій участи української еміґрації в державному і культурному житті Канади. У зв'язку з цим в декларації висловлене сподівання, що плятформа українсько-спільної праці в канадійському житті повинна знайти у свій час належний вислів у Британській Північно-Американській Акті. Друга частина декларації присвячена ситуації на церковному відтинку. Стверджуючи, що українські Церкви в Канаді мають великий скарб — свої українські Церкви із своїми ієрархами і духовництвом, чого не мають інші національні групи, в декларації висловлено жаль з приводу браку співпраці між Церквами і громадським проводом в розпляновуванні і веденні праці між українським населенням Канади. Зокрема висловлено тривогу з приводу спроб заступити українську мову англійською мовою в українських церквах, як також в українських установах і організаціях, та впроваджування в українських громадах нового календаря. Закінчується декларація повідомленням, що в 1965 році припадає 25-ліття постання Комітету Українців Канади і що ці роковини будуть відзначені Всеканадійським Конгресом Українців Канади в перших днях липня 1965 і попереджуватимуть відзначування 75-ліття українського поселення в Канаді, що припадає в 1966 році та століття Канади в 1967 році.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

ІЗ СПОГАДІВ Ф. КРАВЧЕНКА ПРО ОСТАПА ВИШНЮ

Остап Вишня говорив авторові спогаду: „Ми повинні служити народові. Повинні!" „Прославленого сатирика, — пише він, — зацькували ті, кому він дошкуляв. Не стало його в Харкові. Небезпечно було навіть згадувати про те, що так недавно жив і творив на Україні великий радянський гуморист" ... Під час війни, коли недомученого Остапа Вишню випустили з заслання і він змушений був писати протиукраїнські фейлетони типу „Самостійна дірка" та ін. — автор спогаду зустрів його у Москві: „Українські націоналісти разом з гітлерівцями запевняли наших людей, що радянська влада розстріляла знаменитого сатирика, а він ось сидить біля мене. Стриманий, замислений, часом навіть сумний — він і сміншся, і приваблював до себе" ... (Журнал „Прапор" ч. 11 з 1964 р.).

АВТОТРАНСПОРТ НА УКРАЇНІ

На майже 44 мільйони людей в УССР, — тільки „два з половиною мільйони користувалось у 1964 р. послугами автомобільного транспорту. У 1965 р. зможемо обслужити до трьох мільйонів. Для цього пошириться мережу автобусового зв'язку, будуються нові шляхи і вокзали ... Минулого року ми намічали прокласти 3.600 кілометрів доріг з твердим покриттям, а здали в експлуатацію понад 4 000 км. У цьому році задумано збудувати ще 27 автостанцій і вокзалів, 1 200 павільйонів". („Робоча Газета" з 7 січня 1965).

800.000 ЧЛЕНІВ САМОДІЯЛЬНИХ ГУРТКІВ

„На місцевих конкурсах виступало понад 800 000 аматорів, а на заключний тур до столиці України приїхало 3 000 переможців з усіх 25 областей республіки". На останньому конкурсі, що відбувся в Києві, виступали хори, драматичні гуртки, квартети, співаки, музики, декляматори, декілька самодіяльних ансамблів бандуристів. Значну частину в репертуарі виступів займало виконання таких „народних" творів, як „Уральські гуляночки", „Славлю мою совєтську батьківщину", „Комуністичну славим партію" тощо. У „Радянській Культурі" з 27 грудня заступник міністра культури УССР Б. Легкоступ зазначив, що гуртками самодіяльности і далі не вистачає відповідно підготованих керівників та що деякі аматори „беруться за твори, які їм ще не під силу".

МОЛОДИЙ КОМПОЗИТОР МИРОСЛАВ СКОРИК

Він закінчив Львівську консерваторію, має тепер 26 років. Як повідомляє „Радянська Україна" з 26 грудня м. р., його твори „завоювали велику популярність серед земляків". М. Скорика відзначено за „Сюїту для струнного оркестри" на Міжнародному фестивалі молоді і студентів у Фінляндії, він написав симфонічну кантату „Сильніше за смерть", кантату „Весна" та ін... Молодий композитор використовує у своїх творах український народний мелос.

„СТОРІНКА ЩОДЕННИКА"

Дрогобицький Український Театр поставив нову п'єсу Олександра Корнійчука „Сторінка щоденника", про яку в „Радянській Культурі" з 27 грудня сказано: „Автор ставить своїх героїв перед невблаганним судом совісти. Вглядуємо, як і на що вони витрачали життя, як поводились в часи найсуворіших випробувань, що припали на долю нашого покоління" ... Здається, вистава не вдалась, бо рецензія закінчується такими словами: „П'єса може схвилювати, якщо прозвучати на сцені". Покищо — тільки „може".

ЯК У ҐАНҐСТЕРСЬКОМУ ФІЛЬМІ

„У місті Самборі вкрали авто „Москвич", яке належало державній організації. Довідавшись про це, шофер таксомоторного парку Слутий зупинив перше ж авто й погнався за злочинцем. Через кілька час він здогнав „Москвича" й перегородив йому шлях „Газом". Тоді невідомий, кинувши керму, почав утікати. Три кілометри біг за злодієм Слутий, а коли нарешті наздогнав, злодій поранив його і також Я. Михайловича, який прибіг на поміч із сусіднього села Ваневичі, Дрогобицького району. Все таки злочинця зв'язали і привели в міліцію. Він виявився рецидивістом Трушиним". (З київської „Робочої Газети" з 6 січня).

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Турботи республіканців

Хто прислухається до пресових відгуків американського партійного життя, той мусів звернути увагу на те, що після першого галасу, який зринув був зараз після виборчої програ Республіканської партії, у великих американських газетах дуже скупо появлялися відомості про те, що діється в тій партії. Сталося це тому, що, замість складати будь-які публічні заяви, які тільки спричинялись до загострення внутрішньопартійної полеміки, всі найвідповідальніші діячі Республіканської партії звернули свої зусилля на відбудову партійної єдности — довірочними розмовами й нарадами.

Формально — 22-22-го цього місяця має зійтися в Шикаго 132-членний Крайовий Республіканський Комітет, щоб вирішити передусім спір довкола особи голови того Комітету. Відомо, що головні поміркований й ліберальні діячі Республіканського Комітету повели були кампанію проти голови цього Комітету, Діна Бирча, мужа довір'я сенатора Беррі Голдвотера, як проти ніби символу партійної прогри у виборах. Добре сталося, що у згаданих довірочних нарадах осягнено згоду, щоб кандидатуру партійного лідера вирішувати не механічним голосуванням, а прийняттям заздалегідь такої компромісової концепції, яка, не принижуючи ані сенатора Беррі Голдвотера, ані Діна Бирча, вможливила б перевести персональні зміни із створенням нового керівного й об'єднуючого партійного проводу.

Таким новим тілом має стати Республіканський Координаційний Комітет із 22-ох членів, в якому має бути 11 лідерів обох Палат Конґресу, 5 губернаторів і 5 колишніх живучих кандидатів на президента. „Відмолоджений" склад партійних лідерів у Палаті Репрезентантів — конґресмен Джералд Форд, як лідер тамошньої республіканської меншини, і Мелвін Лейрд, як голова Республіканської Конґресової Конференції, поруч із республіканським лідером у Сенаті Еверетом Дірксеном, допомагають у проведенні цієї внутрішньопартійної реорганізації. Відбудову партійної єдности правильно вважається за першу передумову привернення республіканцям впливів серед маси виборців. Загально пресові коментатори вважають, що хоч програма „величного суспільства" президента Джансона з'єднує собі прихильність народу, поліпшуючи його матеріяльний стан, існують різні добрі вигляди для Республіканської партії збільшити число своїх конґресменів і сенаторів — у 1966-му році.

Маючи саме на увазі найближчі вибори 1966-го року, „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 18-го ц. м. у статті „Чи республіканці можуть вернутися," наводить думки різних видатних республіканських конґресменів і сенаторів, що треба вдіяти, щоб привернути Республіканській партії втрачену в останніх виборах популярність. Є в цьому числі названого журналу й окремий редакційний коментар п. з. „Шанси республіканців у 1966 році". Республіканським лідерам треба признати, що вони реально оцінюють ситуацію: признають, що коли американські народні маси мають до вибору конкретні матеріяльні користі, що їм обіцяє демократичний Уряд, то волють їх, як духові вартості й ідеї, проповідувані республіканцями. Проте, треба їм також признати рацію, що навіть найкращий уряд робить помилки, — що на прогру республіканців у минулих виборах великою мірою вплинуло сформування неґативного міту про особу Голдвотера і його програму, і що в історії Америки завжди позначались приливи і відпливи виборчих симпатій. Восени наступного року можна буде перевірити ці прогнози.

Таємничі „укази" Москви

Щодня совєтська преса публікує „укази" імперського уряду, який щедрою рукою роздає бляху у формі орденів за „особливі заслуги" в літературі, себто пропаґанді, культурі, механізації тощо. Декому з вірних сторожів імперії перепадає орден просто за вислугу літ, з нагоди 50-ти чи 60-річчя тощо.

Та інколи у тій бляшаній зливі пролітають ордени особливого призначення, за якісь особливі заслуги. Говорить про це, наприклад, один із таємничих „указів", які, може здатись, ні на що не вказують.

У „Правді" з 1-го січня ц. р. опубліковано „указ" Верховного Совєту СССР „Про присвоєння майорові Рябцеву Б. І. звання Героя Совєтського Союзу за мужність, відвагу і героїзм, виявлені при виконанні військового обов'язку". Указ підписали А. Мікоян і М. Георґадзе. Що вчинив новий герой, де і коли? Яку військову повинність він виконував у часах „мирної коекзистенції" із Заходом? Чому аж три епітети: мужність, відвага, героїзм? Чи нагороджений ще живе?

Відповідь одна: невідомо. Однак, подібні „укази" видавались і друкувались, наприклад, під час громадянської війни в Еспанії. Чи не проявив майор особливої відваги у джунґлях Південного В'єтнаму, Ляосу або Маляйзії ... Відомо про це, мабуть, тільки плянувальникам коекзистенції, які шлють зброю не лише Кубі, а й червоним заколотникам у багатьох країнах вільного світу.

„МЕНЕ УГОСТИЛИ САХАРОМ"

Важко в Америці припустити, щоб когось частували цукром ... І так само важко припустити, щоб таке несусвітньо-незугарне речення, як подано в заголовку, могло народитися з-під пера ученого мовознавця, в столичному місті України. Але авторка „Орфографічного словника" для учнів середніх шкіл, М. Стефанцева вміє ще й не таке!

У тому ж ортографічному словнику, а фактично — підручнику, з якого вчаться сотні тисяч дітей і молоді, знаходимо, наприклад, таке речення — зразок найвульґарнішої спроби русифікувати українську мову зсередини: „Я не успів стерти резинкою лишнє слово". Треба б, очевидно: „Я не успів стерти ґумкою зайве слово".

„Орфографічний словник" Стефанцевої за апробатою Міністерства Культури Української ССР вийшов уже п'ятим виданням. П'ятий рік калічить та книжка українських дітей; п'ять річників засвоюють такі „українські" слова, як: „італьянець", „одіяло", „потомок", „костиль", „конфета", „жарений", „рубеж", „об'явлення" і подібні московські перли (треба: італієць, ковдра, нащадок, милиця, цукерка, смажений, кордон, оголошення).

Микола Куліш вивів на сцену узагальнюючий образ русифікаторів — Баронову-Козіно, „учительницу правильних произношений". Замордованого комуністами великого драматурга наполовину „реґабілітували", але засуджувані ним козіни зникли з театральної сцени і гуляють тепер по Україні, неначе десь у Тулі чи Рязані. Стефанцева - Козіно, плекаючи заповітну мрію московських шовіністів про русифікацію „инородцив", злонавмисне спотворила безліч слів нашої мови у своєму підручнику. П'ять років друкує його київське республіканське видавництво „Радянська Школа" — і впродовж цих років ніхто, навіть із мовознавців чи із Спілки Письменників України, не ворухнув і пальцем, щоб припинити оту дику московську свистопляску.

Не тільки в „Орфографічному словнику", а й в інших шкільних підручниках „хтось", наприклад, стараться скасувати закінчення „ові" в давальному відмінку і пише, як і по-російському, Шевченку, замість Шевченкові. Такої „української мови" повно на сторінках совєтських видань, але „братія мовчить собі, витріщивши очі", або займається закордонним замилуванням очей. Та великий Шевченко писав не тільки про тих, які мовчать. Він громовим голосом проголосив також, що „буде суд і буде кара". (лп)

ЩАСТЯ

Щастя, пухнасте жовте
курчатко,
Внесене в теплу хатку,
Тихо сидить в куточку,
Лагідно дивиться в очки.
Сидить, не тікає надвір:
Чого?! В хаті місця досить...
Часом тихенько проса
попросить,
Лиш не простого,
А золотого,
Рясного ...
Того,
Що розсипане в синьому небі
Зерном дозрілих сузір.

ГАННА ЧЕРІНЬ

Д-р Михайло Данилюк

ДВІ СТОРОНИ МЕДАЛІ

(Спроба дискусії без лайки)

І так дискусії у нашій пресі, про кілька зустрічей із підсовєтськими українцями помаленьку доходять до кульмінаційного пункту, що в нашому житті, як правило, означає лайку двох фронтів. Сама дискусія нічого не вадила б, якби ми всі знали, що саме нею хочемо осягнути. В даному випадку дві сторони хочуть показати, що обов'язково рація лежить по їх боці, а збаламучений читач починає турбуватись, що суть дискусії давно загублена, а основна маса читачів починає втрачати орієнтацію. Друковане слово в руках деяких редакторів переходить межі інформації та політичної лінії із яскравими ідеями і входить у сферу пропаґанди.

Яка ж початкова суть дискусії?

В ЗДА та Канаду приїжджає група діячів із УССР; хоч вони себе називають групою для культурних зв'язків із закордоном, вони не приїжджають, щоб умисне зустрітися з представниками української еміґрації. Їх офіційний маршрут — це відвідини культурних центрів Америки и Канади: американських бібліотек, музеїв, шкіл і т. д. При їх появі ряд українських діячів тут бачать можливість корисної зустрічі, а тому, що українці із УССР це формально діячі культури — видасться корисним для декого започаткувати „культурний обмін" українського материка із еміґраційною Україною. Зустрічі відбулися з приватної ініціятиви кількох малих груп українських еміґрантів. І тут почалось ...

Зустрічатись чи не зустрічатись, Говорити чи не говорити? „Обмінюватись" чи обманюватись? „Виломитися із суцільного фронту" чи коштом критики пробувати внести нові критерії в еміґраційній роботі?

Непотрібні закиди ставили обидві сторони одна одній. Бо зустрічатися із земляками з України не такий то вже справді „злочин", це ніяка „зрада" визвольній ідеї, ніяке „виломання із фронту", ніяке змінoвіховство і т. д. Ряд людей, що брали участь у таких зустрічах у Ню Йорку і Шикаґо — добрі й віддані українські патріоти. Причепити кому-будь ярлик зради, виломання, браку патріотизму — чи не перестарілі це методи, що себе ніколи не виправдали?

Так само, з другого боку, засудити протести проти зустрічей, назвавши їх „партійно - політруцькими" наказами, союзово - партійними штампами, укаківськими „заборонами", мало не моральним терором невидимих „політруків", що ось чи не збираються посадити вільного українського еміґранта у кацет — це вже не дискусія, не оборона свого становища, а, вибачте, демагогія і лайка ...

Нормально, при такому новаторстві були і є люди, які засудять такі зустрічі, і вони на це мають своє вільне право. Бентежитись і впадати в гістерію, мовляв, нас б'ють, немає ніякої потреби. Так само нормально будуть люди, які, шукаючи нових шляхів праці в українській проблематиці, навіть шукатимуть зустрічей із представниками окупаційного режиму в Україні. Бити на сполох, бо, мовляв, ці люди „нас зраджують", це — чи не битись з вітряками, замість подумати над новими, кращими й досконалішими методами української роботи, що трошки вийшла б поза „казьонщину"?

Проблема, отже, має дві сторони. Котра ясніша? Варто б над тим спокійно подумати, і то не для того, щоб доказати, котра сторона має повну рацію, але щоб таки знайти певну мудрість на майбутнє.

Не тільки про „зраду", але навіть про м'якість та довір'я до окупаційного режиму на Україні тут немає мови. Приклади двадцятих років, приклади трагедії багатьох сотень людей, що вірили „змінам" на Україні, нас чогось навчили, а вже приклади М. Грушевського та В. Винниченка — незабутні. Для нас, мабуть всіх, ясно, що не зважаючи на те, що приїжджі з України люди є діячами культури — все ж серед них є й інші „діячі". А навіть якщо й культури — не обманюймо себе, що кожний діяч культури на Україні вже такий то великий український патріот. Немає сумніву, що серед них є добрі патріоти, але є також і міцно переконані комуністи, так, як це є серед поляків, мадяр, німців і т. д. Не всі вони „під диктатом" Кремлю, бо й самі вміють диктувати. УССР була збудована не тільки Кремлем, але й своїми земляками. Пригадаймо, хто судив 359 героїв під Базаром, пригадаймо прізвища з процесу СВУ, зрештою пригадаймо кириченків, корнійчуків, шелестів, підгорних ...

Інакше кажучи, ми не маємо ніякого запевнення, що частина діячів культури, які сюди прибувають — це „добрі" українці, а інше — „підозрілі" і ми з ними зустрічатися не будемо. Будемо обмінюватися лише з тими „добрими патріотами", які є „під тиском". Хто проведе лінію, де зустрічі мають починатися, а де кінчатися? З ким говорити, а з ким ні? Чи Кочубей припадково має таке прізвище, чи може він є духовим нащадком того Кочубея. Вчора студенти, сьогодні один стіл, завтра два столи, а за місяць - рік „на галі" під кожною церквою чи як? Бо чому ж би ні, якщо вже „обмінюватися", то по всій ширині ...

І справа не в тому, що страшно, якби члени УВАН чи НТШ зустрічалися з діячами культури в науковій установі, але починає бути моторошно, якщо кожний отой „політичний" еміґрант під барами почне „обмінюватися". Поки він буде переконувати земляка з України своєю „карою" і „американською свободою" (на зборах, пане - брате, я завжди їм скажу, що про них думаю) — це півбіди. Поки буде лаяти УККА, УНРаду, націоналістів, католиків, що перейшли на новий стиль, православних, що мають кілька юрисдикцій, — і це ще можна пережити. Але що буде,

(Продовження на стор. 4-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО „ОПІКУ НАД ЗДОРОВ'ЯМ"

У редакційній статті „Опіка над здоров'ям", вміщеній у „Свободі" з 8-го грудня м. р., злегка критиковано становище Американського Лікарського Т-ва супроти медичної опіки над старшими людьми. Становищу редакції нема чого дивуватися, бо з такою інформацією, яка доступна газетам, не можна відповідно пояснити деякі події, що відбуваються в цій країні. Ви самі це стверджуєте в тій статті, де згадуєте д-ра Аппеля, як людину крайніх консервативних поглядів.

Тим, хто виступає проти соціяльної опіки, закидають, що вони погорджують бідними, що вони — реакціонери і мають кам'яне серце, яке не може зворушити і найбільша людська нужда. Такі люди насправді є гуманними і згідними допомагати бідним та старшим громадянам, але вони є проти того, щоб уряд перебирав на себе обов'язок опікуватися бідними і старшими особами.

Американське Лікарське Т-во твердить, що державне законодавство в цій ділянці обмежує громадянську свободу американців. Ви висміваєте це, кажучи, що коли хтось має відповідні грошові засоби, той може відмовитися від користей, які давала б держава.

Поперше, користі давала б не держава, а люди, з яких держава стягала б податки, щоб фінансувати цей проєкт. Подруге, мова не про свободу відносно медичних справ, а про загальну свободу, а це Ви чомусь іґноруєте. Чільним арґументом є також те, що медична опіка є витвором соціялістів.

Джордж Бернард Шов, засновник соціялістичного фабіянського товариства, писав, що ціллю соціялізму є зрівняти прибутки всіх людей. Націоналізація промислу цього не могла доконати, бо зустрілася з неприязним відгомоном, пролетаріят не встав і не „угробив" буржуїв, бо простий робітник сам хоче бути буржуєм, конфіскація приватного добра в Західній Европі видалась неможливою. Отже, лишився ще один вихід — соціяльне забезпечення і опіка над недужими.

16-та поправка до Конституції дала фактично урядові „чек ін блянко" — спроможність стягати податки від прибутку громадян. Ніщо не може зупинити уряд від стягання надмірних податків. Нащо конфіскувати добро людей, коли це можна робити податками, які збільшуються в міру того, як людина багатіє. Зрозуміймо, що в бюджеті ЗДА найбільше місце по видатках на оборону займає соціяльна опіка.

Явній конфіскації народ противився б, але витратам, призначеним на соціяльну опіку, не ставить спротиву. У нього вмовлено, що це — християнське діло милосердя. Але яке то діло милосердя давати частину прибутку пана К. пані Х? Це конфіскація приватного добра, а Церква твердить, що кожна людина має право на приватну власність. Нарід цього не може зрозуміти.

Медичній опіці противляться не тільки лікарі та консерватисти, противився також Семуел Гамперс, — перший президент Американської Федерації Робітництва (АФЛ). У своїй промові, виголошеній 22 січня 1912 року, цей борець за права робітництва назвав примусове соціяльне забезпечення „загрозою для свободи і добробуту робітництва". Він заявив, що таке забезпечення не зможе усунути убогости. Це був голос правдивого оборонця робітництва, якого годі назвати реакціонером, голос, не закаляний облудними соціялістичними ідеями.

Ідеї Шова, який заявив, що під соціялізмом людей примусово годували б, убирали, вчили б, давали б їм працю, а тих, які були б нездібні жити в новій системі, лагідно страчували б, нагадують — червоно - китайські комуни.

В редакційній статті „Свободи" сказано, що соціяльне законодавство ЗДА покращало, та чи воно усунуло убогість? Ні. Але соціялісти не добачають своїх неуспіхів. Соціялістичні ідеї виглядають, як гуманні ідеї, але вони насправді такими не є. Воне не заслуговують підтримки такої газети, як „Свобода".

Микола Лівчак

Філядельфія, Па., член 430 Відділу Українського Народного Союзу, учень восьмої кляси школи св. о. Николая.

З української преси

СТАЛІН БУВ ОВЕЧКОЮ В ПОРІВНЯННІ З ВОВКОМ ХРУЩОВИМ

В часописі „Українські Вісті", що виходить в Новому Ульмі (Західня Німеччина), в числі з 6 грудня 1964, в статті п. н. „Хрущова немає, а що далі?", автор її Й. Андрієнко пише:

„Особливо великої шкоди наніс Хрущов поневоленим Росією народам СССР. Якщо поминути криваві Сталінові злочини і взяти тільки його національну політику, то треба сказати, що Сталін був овечкою в порівнянні з вовком Хрущовим. Сталін ліквідував державність місцевої мови в союзних республіках СССР (ця державність власне й була запроваджена Сталіним у 20-х роках) і ввів двомовну державність. В Україні за Сталіна замість однієї (формально) української державної мови в 20-х роках стало в 30-х роках дві державні мови — російська й українська. Горезвісним законом про „зближення школи з життям" Хрущов зробив українську мову необов'язковою для росіян на Україні і тим ліквідував її державність. Українська мова перетворилася на мову української меншости (в рямках СССР).

За Хрущова почали творитися в національних республіках переходові школи, де в нижчих клясах рідна мова вивчається тільки для того, щоб допомогти учням в старших клясах перейти на російську мову навчання. Для преси Хрущов завів систему мішаних ніби редакцій. А в дійсності російські редакції для неросійських газет, у яких декілька „націоналів" повинні перекладати російський матеріял на місцеву мову . . .

Як асимілятор, Хрущов набагато перевершив царя Миколу Другого, який душив культуру поневолених ним народів примітивно, не намагаючись навіть притягти до того науку. Навпаки, дореволюційна російська наука була в опозиції до русифікаторської й асиміляційної політики царату. Тепер науку притягнено до співпраці в справі русифікації й асиміляції народів".

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

У СЛІД ДОБРИХ ЗВИЧАЇВ

Під кінець кожного календарного року на сторінках американських часописів та журналів можна натрапити на листи читачів, у яких вони висловлюють свою подяку авторам кращих статтей.

Було б добре, якби й ми впровадили цей звичай, бо він напевно став би стимулом не тільки — сказати б — для сірих дописувачів, але й для відомих працівників друкованого слова, яких сама свідомість того, що ними написане на сторінках нашої преси звертає на себе увагу читацької громади — зрівноважила б до якоїсь міри вартість вкладеної ними творчої праці.

Щодо „Свободи" в році 1964-му не будемо, очевидно, братися за оцінку статтей поодиноких авторів, а ще менше за їх клясифікацію (може за це діло візьмуться компетентні особи). Від себе скажемо тільки, що ми не могли не звернути нашої уваги на двох нових співробітників: найкращого українського письменника у вільному світі та одного з кращих наших письменників узагалі — Уласа Самчука і молоду, талановиту Лесю Лисак.

Оцим шляхом від усіх захоплених їхнім писанням хай мені буде вільно висловити щиру, правдиву подяку їм, а також Редакції „Свободи" за те, що їх запросила до блискучої співпраці.

Клим Ярославський
Філядельфія, Па.

Пане Редакторе!

Ви казали, що не треба дякувати за те, що присилаєте мені газету, а все таки я хочу подякувати. Та й хто може обійтися без „Свободи"? Одно тільки недобре, що Ви живете не в Ню Йорку, а у другому штаті, і що до Вас так важко добратися.

Сподіваюся, що й надалі Ви не викреслите мене із списків. А коли я матиму щось таке, що Ви захочете надрукувати, то дуже радо буду сама себе читати у „Свободі".

Д. Гуменна
Ню Йорк, Н. Й.

ПРО ЗМІНИ В „СВОБОДІ"

Не буду чекати, аж усі заповіджені зміни у вигляді „Свободи" увійдуть в життя і вже тепер висловлюю про них свою думку: мені вони подобаються.

„Останні вістки" на двох колонах першої сторони, коротші передовиці і цитати із „Свободи" з-перед 50 літ — все це знамениті уліпшення щоденника. Чекаю з цікавістю на решту заповіджених змін.

Між іншим, переді мною четверте число „Свободи" за 1965-ий рік. На першій сторінці я не бачу ні одного заголовка з розділеним словом. Припускаю, що це теж одна із добрих змін, а не випадок.

Ростислав Л. Хом'як
Ню Йорк, Н. Й.

СВОБОДА SVOBODA
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Дарія Ярославська

„ПОВІНЬ"

(Уривок з першої частини трилогії — „На крутій дорозі")

Ничай посадив Ігоря навпроти себе і промовив заспокійливо:

— Мутті коммт зофорт . .

— Мутті? — перепитав малий трохи розгублено і подивився на нього своїми блакитними очима дуже невинно та поважно.

Від дверей продиралася до них Ірина. Люди оглядалися на неї незичливо. Просунутися не було куди. Піднесла Ігореву валізочку понад їх головами. „Там моя дитина! Дозвольте ж перейти! Там моя дитина!" — повторяла.

— Данке шен! — звернулася до Ничая, коли добилася до них. Потяг уже їхав.

— Бітте шен! — відповів, задивившись на неї довше, як треба. Вона зайнялася Ігорем і на нього не звертала більше уваги.

— Всіли, князю! Мала щастя! — всміхнулася підбадьорливо до малого.

Ничай глянув на неї понад журналом. Українка! І — „князю"! Подумати! Стало якось мило, здавалося, ніби ця чужа дама, що тількищо всіла до потягу, була його доброю знайомою. Хто вона? — зродилася навіть цікавість, але він відразу відповів собі: — Якась жінка, що їде з сином до свого чоловіка, або виїхала саме від нього! Гарна жінка, — не міг не помітити. Навіть елеґантна.

Колеса стукотіли, приглушуючи розмову навпроти нього. За вікнами просунулися останні горби. Виринали й гинули малі будиночки станцій. Людей не меншало. Не міг стримати себе, щоб час від часу не поглянути на неї. Її відношення до хлопчика було запопадливе, але його до неї стримане. Він стояв біля вікна, час від часу ставив якесь питання. „. . . Ти відвик від мене . .?!" — виловив Ничай уривок речення із стукоту коліс. Відвик? — понісся відгомін в його думках. — Хіба це не її дитина? . . .

Журнал не мав багато сторінок, мав цікаві статті, але увага Ничая не була звернена тільки на них. А втім, він давно міг покласти його до течки. Цей невеличкий журнал, ці цікаві відомості з медицини, друковані на лихому папері, стали для нього, немов кущі для стеж. До Мюнхену залишилося небагато станцій. Вона напевно там висяде і він більше не побачить її. Шкода!

Нараз помітив, що потяг задовго стоїть на станції. Ніхто не всідав, ніхто не висідав. Перевірив годину. Повинні були доїздити вже до наступної станції. За вікном не було найменшого руху.

— Навіть немає кого спитати, як довго стоятимемо, — промовила Ірина, поглядаючи за вікно. Її обличчя було біля головки Ігоря. — Як ще трохи постоїмо, можемо стратити наш поїзд у Мюнхені!

„Мюнхен", — пронеслося відгомоном у думках Ничая. Тепер була добра нагода заговорити до неї, сказати, що він теж українець. Але її вид не заохочував до цього.

— Чому? — спитав малий.

— Бо поїзд від'їде без нас!

— А ми зачаруємо! Ми — мама-Ірина і князь Ігор!

Ничай мимохіть відмітив у думках: Ірина. Якась Іра чи Іруся для свого чоловіка. Тільки чому „мама-Ірина"? — не хотіла відчепитися від нього думка. Це дійсно не її дитина, і вона вільна! Він всміхнувся сам до себе, все ще схований за журналом. Йому стало якось незрозуміло мило від такої можливости. Куди вона їде, що пересідає в Мюнхені? Може на Гайдельберг? Ірина . . . гм . . . Це дитина її сестри або брата, яку вона виховала, — несподівано викомбінувала його уява і він в душі сміявся сам зі себе. Мусів признати, що ці здогади більше скорочують несподіване чекання на станції, як медичний журнал. Йому було цікаво комбінувати, догадуватися і дивитися на неї. Відкіля вона? Не говорить, як придніпрянка, але й не говорить, як галичанка. Зі Львова? В такому разі, я б її знав. А може й ні. Вона молодша за мене, може на яких тричотири роки. Вона зі Станиславова, Тернополя, Стрия або якого малого містечка. А може з Кам'янця Подільського або Вінниці . . .

— У нас є такий малий хлопчик, знаєш, — почув Ігореві слова, — він спить навпоперек ліжка! Смі-і-шно!

Гм. „У нас". Значить, його здогади правдиві. Це не її дитина!

— А що робить вуйко Васько? — спитав малий.

Брови Ничая зійшлися над носом. Він сам себе зловив на тому, що дуже нетерпеливо чекає на відповідь. Існування Васька плутали його здогади.

— Вуйко Васько, — почув її голос. Знову понад журналом глянув на неї. Вона обняла Ігоря, її погляд був десь далеко-далеко у далині. Ничай похилився до вікна, немов затурбований довгим чеканням. Перевірив годину. Це не стягнуло її уваги. — Вуйко Васяко, — повторила вона і чомусь зідхнула, — вуйко Васько вчиться. А ти його не забув? — і тепер перевела погляд на Ігоря.

„Це не її дитина, — комбінував лікар далі, — але Васько її чоловік, студент, який дивиться за іншими, може картяр . . . Дивиться за іншими? З такою жінкою? . .

— Я пам'ятаю, бо він грався зі мною . . . Любив битися . . . — поплутав Ігор його здогади.

Потяг рушив. Розмова згинула у стукоті коліс. А втім, вони тепер не говорили багато. Вона поглядала на годинник. Малий усе ще цікавився тим, що бачив крізь вікно. Домів було чимраз більше, незруйновані дімки передмістя, за якими показалися вже руїни Мюнхену.

— Доїздимо, князю! — промовила Ірина і взяла в руки Ігорів плащик.

„Князю!" — знову здивовано підхопив Ничай. Це якась дама! А втім, якщо б це був її син, вона хоч раз сказала б „синочку"!

— Ми спізнилися майже годину, — сказала Ірина. Поїзд минув уже Пасінґ і гонив у напрямі головного двірця.

— Можливо, що наш потяг не чекав на нас! Але мусимо побігти!

— Побіжимо! Хто швидше!

— Не „хто швидше", тільки разом! Зрозумів? Не втікай мені, бо ще загубишся! Поглянь, скільки людей!

Натягнула на голівку шапочку, стягнула валізку. Ничай підвівся. Була тепер близько біля нього, бо кожен підвівся, збираючись висідати. Німка сховала своє плетіння і, підвівшись, загородила їм дорогу. Ничай, нарешті, сховав свій журнал, стягнув і собі валізку і повернувся обличчям до Ірини. Була тільки трохи нижча за нього. Якійсь легенький, майже невловний запах овіяв його ніздрі. „Тепер, або . . . — було в ньому сильне бажання. — Тепер!"

— Дай ручку, — промовила Ірина і, нарешті, глянула на Ничая. Він прилип поглядом до її чорних, подовгастих очей, отінених довгими віями. „Якщо б замість чорноокої німочки в готелі на Небельгорні була ти, Ірино, моя теорія радісного повороту до свого середовища після відпочинку мала б, здасться, інше закінчення . . ," — встигло пронестися в його думках.

— Ні! — промовив рішучо. На її обличчі мигнуло здивування, що відступило місце гордій самопевності. — Ви візьміть мою течку, яку я не встиг сховати. Я візьму дитину на руки, — скомандував він і, не чекаючи її згоди, похилився над Ігорем. — Яке число рейок? — кинув через плече, поспішаючи пероном.

**

Ірина бігла за ними, оминаючи людей, що всунулися поміж них, трохи ошоломлена. „Хто це?" — думала. Сидів, здасться, навпроти неї в потязі, а вона навіть не подумала, що це українець! Що вона говорила? О, нічого, врешті, байдуже! Боже, як вони пігнали наперед!

Поспішаючи за ними, виминаючи людей, що раз-у-раз заступали їй дорогу, не зводила погляду з обличчя свого хлопчика, що височів над юрбою і виглядав дуже щасливо. Раз навіть помахав їй рукою, як вона підняла свою вгору, але відразу повернувся, обняв шию Ничая і довірливо пригорнувся до нього.

(Закінчення на стор. 4-ій)

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE 5020 OLD YORK ROAD PHILADELPHIA, Pa. 19141

Христос Рождається!

НОВОРІЧНІ ЖЕЛАННЯ НА ВВЕСЬ СВІТ

шле

Most Rev. PETER ZURAWETZKY
946 Leesville Avenue — Rahway, N.J.

СЕРДЕЧНИЙ СВЯТ-РІЗДВЯНИЙ ПРИВІТ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

шлють

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ та ЗНАЙОМИМ

Богдан і Оля Фараонів

Вашингтон, Д. К., Балтімор, Мд. і околиця
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ ВАШИНҐТОНУ, Д. К.
— відзначаючи —
15-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ
в столиці Америки
має шану запросити Вас на
ЮВІЛЕЙНИЙ МАЛАНЧИН БАЛЬ
який відбудеться
в суботу, 16-го січня 1965 року
о годині 8:00 вечером
у готелі "MAYFLOWER" в залі "Colonial"
Грає оркестра "Sidney" Буфет в заряді Пань Об'єднання
Вступ $7.50 від особи. Вечірний стрій.

Т-ВО „УКРАЇНСЬКА РІДНА ШКОЛА"
ім. Митр. Андрея Шептицького
в НЮ ГЕЙВЕН, Конн.

повідомляє і щиро запрошує все Українське Громадянство Ню Гейвену і околиць на

ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

в суботу, 16-го січня 1965 р.

в залі SETTENTRIONALE
при 239 Boulevard, NEW HAVEN, Conn.

Оркестра ВАСИЛЯ БОСОГО

Українська хроніка

● Молода піяністка Марта Чапельська, студентка УМІ, а тепер Джуліярд гайскул, на останньому п'ятницевому вечорі в Літературно-Мистецькому Клюбі виконала „Прелюд" Баха, „Сонату" ч. 30, опуст 109 Бетговена та „Новелету" ч. 7, опуст 21 Шумана і була заслужено нагороджена щирими оплесками присутніх. Марта Чапельська почала вчитися гри на фортепіяні з 11 років, а цього року в Джуліярд, де вчаться також піяніст-віртуоз Роман Рудницький, Марія Цісик та ін., складатиме маґістерський іспит. У Джуліярд вчиться вона у проф. Мюнца. З українських композиторів молода піяністка залюбки виконує твори Ревуцького, Лисенка, Нижанківського.

● Накладом Історичної Секції УВАН у Німеччині появилася праця історика д-ра Любомира Винара „Князь Дмитро Вишневецький", з передмовою проф. д-ра Наталії Полонської-Василенко. Праця Л. Винара написана на підставі багатого джерельного матеріялу й історичної літератури. Монографія складається із 7 розділів: Історична доба і родовід Дмитра Вишневецького; Протитатарська боротьба і формування козаччини; Приїзд у Литву і молдавська політика Д. Вишневецького; Полон і смерть Д. Вишневецького; Байда-Вишневецький в народній творчості і поезії; Загальна характеристика Д. Вишневецького і джерельні додатки. Крім того — багатий бібліографічний розділ і резюме англійською мовою.

Книжки

КУПУЙТЕ в книгарнях або в адміністрації видавництва
"Ukrainian Free Society of America"
P. O. Box 4 — Stuyvesant Sta.
New York 9, N.Y.
за ОДИН долар
44-те число журналу
„ВІЛЬНА УКРАЇНА"
з такими статтями:

1. Зміни в Москві. — 2. П. Феденко: Від Маркса до Хрущова. 3. Д. Соловей: Фінансовий визиск України. 4. М. Кучер: До історії діялектики співіснування. 5. Н. О.: Інтернаціональна Соціялістична Конференція. 6. І. Василів: 20-річчя УГВР. 7. О. Савур: Карло XII, Хрущов і Я. Стецько. 8. В. Данилович: Наш виборчий іспит. 9. В. Лисяй: „Народна Воля" і вибори. 10. Д. Ф. П.: Не затоптуймо в болото нашої преси. 11. П. Феденко: За чесну дискусію. 12. С. Ма-к: Поважна хвороба.

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК ВАШИМ ЗНАЙОМИМ
на Христове Різдво і Новий Рік
ПЕРШИЙ ШЕМАТИЗМ ТОРОНТОНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ
Настільна книжка для кожного українця, про розвиток і зріст Української Католицької Єпархії на Сході Канади. Дуже дбайливе видання, 238 ілюстрацій, на 208 стор. друку. Ціна за брошурований примірник $4.00 + 25 ц. на порто; в твердій оправі $7.00 + 25 ц. на порто. Наклад на вичерпанні. Замовлення слати:
Eparchy of Toronto, 61 Glen Edyth Dr., Toronto 7, Ontario
або
Diocesan Church Goods, 278 Bathurst St., Toronto 2-B, Ontario

Д-р Володимир УРУСЬКИЙ
319 East 6th Street New York City
ПРИНИМАТИМЕ ЗНОВУ ХВОРИХ
ПОЧИНАЮЧИ
від 11-го січня 1965 р.
Канцелярія відкрита від 10 ранку до 4 по пол. щоденно крім середи.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І Ї ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми:

СПИСОК Ч. 2

Самопоміч, Шикаго	$25.00
М. Оршуляк, Покіпсі	20.00
В. Кіт, Шикаго	12.03
Г. Королевич, Стратрой	10.00
В. Піньовський, Едмонтон	5.50
Об'єднання Українських Лісн. ОБУЛІД в Н. Й.	5.00
Н. Ярош, Торонто	5.00
В. Дячун, Дітройт	5.00
Р. Ференцевич, Юніон Сіті	5.00
М. Жируха, Рочестер	4.00
А. Федак, Торонто	4.00
Б. Гнід, Сомервіл	4.00
Я. Гринишин, Л. Айленд	4.00
Укр. Кат. Церква, Асторія, Лонг Айленд	4.00
А. Брикайло, Моговк	3.20
П. Гудак, Спрінг Валлей	3.00
О. Осідач, Дірборн	3.00
В. Чолій, Йонкерс	3.00
Р. Юшкевич, Дітройт	3.00
І. Дерик, Кетскіл	3.00
З. Данилишин, Шикаго	3.00
М. Мацях, Джерзі Сіті	3.00
М. Костишин, Линбрук	3.00
В. Ардиковський, Віллімантик	3.00
о. Г. Гораль, Філядельфія	3.00
П. Чичила, Стемфорд	3.00
О. Омельський, Л. Айленд	3.00
В. Миль, Лівінгстон	3.00
І. Іванок, Куртіс Бей	3.00
М. Новак, Линдгорст	3.00
В. Кучинський, Рочестер	3.00
Р. Колодій, Трой	3.00
В. Новаківський, Ню Йорк	3.00
Д-р В. Палідвор, Ню Йорк	3.00
М. Гумин, Джерзі Сіті	3.00
о. Л. Весоловський, Н. Йорк	3.00
П. Радинський, Іст Лайм	3.00
С. Бунко, Оґден	2.00
Ф. Федак, Джоліст	2.00
Н. Гринів, Шикаго	2.00
А. Василенко, Вартон	2.00
В. Велиток, Бріджпорт	2.00
Б. Смолинський, Рослиндейл	2.00
Д. Копик, Монтреал	2.00
Ф. Кобас, Саґінав	2.00
Н. Шгура, Джексон	2.00
В. Янішевський, Торонто	2.00
Р. Скоробагатий, Ню Йорк	2.00
А. Климишин, Асторія	2.00
М. Боднар, Торонто	2.00
І. Чехович, Ню Йорк	2.00
А. Прокоф'їв, Торонто	2.00
І. Пашкевич, Філядельфія	1.00
Р. Хащевський, Ірвінгтон	1.00
П. Чижик, Ірвінгтон	1.00
М. Чапля, Вест Гейвен	1.00
П. Мазур, Пасайк	1.00
А. Проскурня, Ньоарк	1.00
М. Заплітний, Бруклин	1.00
В. Стасишин, В. Гартфорд	1.00
С. Літепло, Бруклин	1.00
М. Корній, Шікаго	1.00
П. Опай, Ірвінгтон	1.00
В. Андрус, Нордгамптон	1.00
Г. Український, Елизабет	1.00
С. Солтис, Клівленд	1.00
М. Микитишин, Іст Патчоґ	1.00
Р. Геник-Березовський, Торонто	1.00
М. Шідлівна, Індіянаполіс	1.00
М. Конашевич, Шикаго	1.00
І. Сидор, Асторія, Л. Ай.	1.00
Р. Метельський, Пасейк	1.00
І. Мілько, Парма	1.00
А. Михайлова, Меточин	1.00
А. Яворський, Ню Йорк	1.00
І. Лукомський, Ню Гейвен	1.00
М. Стрілецький, Монтреал	1.00
Л. Голембйовська, Н. Гейв.	1.00
Ю. Харченко, Джерзі Сіті	1.00
А. Сельський, Со. Дірфілд	1.00
М. Шашкевич, Йонкерс	1.00
П. Шах, Лос Анджелес	1.00
М. Лисий, Клівленд	1.00
С. Кухлевський, Трентон	1.00
Г. Ганич, Філядельфія	1.00
Т. Тренич, Філядельфія	1.00
К. Шип, Стаффорд Спрінґс	1.00
О. Кулик, Гартфорд	1.00

НОВА ВИСТАВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗИЧНОГО ТЕАТРУ В АВСТРАЛІЇ

У місті Мельбурні, в Австралії, вже кілька років успішно працює 30-членний Український Музичний Театр ім. М. Лисенка, під мистецьким керівництвом Михайла Кліоновського та оперової співачки Євгенії Павловської. Після опери „Катерина" М. Аркаса цей театр показав тепер оперету Емеріха Кальмана „Сільва". Оперета, як і інші вистави, йшла в супроводі австралійської оркестри. Вистави УМТ дивляться не тільки українці, а й поляки, білоруси, болгари, які розуміють українську мову.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов ненадійно від нас у Вічність на 56-му році життя наш Найдорожчий Муж і Батько

бл. п. Володимир Пришляк

Цією дорогою бажаємо зложити найсердечнішу подяку Всім Тим, які у нашім тяжкім горю виявили нам так багато співчуття та прийшли з поміччю і розрадою.

В першу чергу складаємо щиру подяку, о. ігумен. В. Красвському ЧНІ, о. пароховi Д. Лаптуті ЧНІ, о. І. Стухликові ЧНІ, о. Й. Дибці за відслуження похоронних відправ і обрядів. Зокрема щиро дякуємо о. В. Красвському ЧНІ за виголошення зворушливої проповіді в церкві св. І. Хрестителя в часі відслуження Заупокійної Св. Літургії.

Дякуємо всім Хористам, Друзям і Приятелям Покійного, які під дир. п. М. Кормелюка прикрасили своїм співом похоронну відправу.

Сердечно дякуємо за повні, дружнього тепла для Покійного, прощальні промови: Голові Гол. Управи ООЧСУ п. маґістрові С. Лозинському — від Організацій Визвольного Фронту та п. д-рові В. Бемкові — голові Комітету „Видавництва Бережани", п. ред. М. Клецорові — від земляків і друзів молодих років та п. сотн. Ю. Кононіву від громадянства та Організацій Визвольного Фронту Ньюарку й околиці.

Складаємо щиру подяку панам Л. Футалі, М. Клецорові, М. Кормелюкові, що зворушливими словами в промовах згадували Покійного під час традиційної тризни. Окремо висловлюємо нашу глибоку подяку п. Л. Футалі за передачу нам пам'яткової ленти з вінка Організації, якій вірно служив і якою дорожив Покійний.

Щиро дякуємо представникам Екзекутиви УНСоюзу, головному секретареві д-рові Я. Падохові і обласному організаторові п. С. Гавришеві за участь в похоронних відправах і обрядах та за вислови співчуття.

Щире спасибі Юнацтву СУМА — Осередок Ньюарк, найближчим Друзям по праці в Організаціях, Друзям-Землякам Бережанцям, Приятелям і Знайомим і всій Родині за участь в Панахиді, похоронних відправах і відпроваджені Покійного на місце Вічного Спочинку.

Хай Бог милосердний заплатить Всім за Вашу доброту і гарячі серця.

Нехай буде виявлена наша сердечна подяка всім, що жертвували Святі Літургії за спокій душі Покійного та Всім, що незлічимою кількістю квітів і вінків вшанували пам'ять Покійного.

Окремо дякуємо похоронному заведенню Литвин — Литвин за поради і поміч та зразкове переведення похорону.

ТЕОДОЗІЯ — дружина
МИРОСЛАВА — донька

Замість квітів на свіжу могилу
д-ра ЯРОСЛАВА ХМІЛЕВСЬКОГО
25.00 долярів
на Стипендійний Фонд Українського Лікарського Товариства Північної Америки
складає
д-р Богдан ОЛЕСНИЦЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що дня 3-го січня 1965 р. упокоїлася в Бозі у 87-му році життя

БЛ. П.

ІЗИДОРА З ЛІТИНСЬКИХ БИЛОВА

вдова по бл. п. професорові музики Володимирові Билові.

Похорон відбувся дня 5-го січня ц. р. з церкви Найсвятішого Серця у Бінгемтоні на парафіяльний цвинтар у Кестл Крік.

Горем прибиті:
син — д-р ЛЮБОМИР БИЛОВ з дружиною
ВНУЧКИ, СЕСТРИ, БРАТИ і РОДИНА

Вступайте в члени УНСоюзу!

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРА СВ. ВОЛОДИМИРА
160 Захід 82-га вул. в Ню Йорку
В неділю, 17-го січня 1965 р. по Службі Божій, о 12-ій дня
— відбудеться —
КОНЦЕРТ КОЛЯДОК і ЩЕДРІВОК
у виконанні
КАТЕДРАЛЬНОГО ХОРУ під диригентурою проф. В. ЗАВІТНЕВИЧА
По Концерті — ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОБІД
Вступ на обід $3.00
ЗАПРОШУЄТЬСЯ ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО
Протопресвітер Л. ВЕСОЛОВСЬКИЙ, Настоятель

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
св. п. Наталі Левицької зам. Ничка
будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в Церквах:
ЧЕСНОГО ХРЕСТА в АСТОРІЇ
в СУБОТУ, 16-го СІЧНЯ ц. р. о год. 8-ій рано
СВ. ЮРІЯ в НЮ ЙОРКУ
в НЕДІЛЮ, 17 СІЧНЯ ц. р. о год. 4-ій по пол.
про що повідомляють і на які запрошують
Д-р ГРИГОР НИЧКА — чоловік
і РІДНЯ

Д-Р ЯРОСЛАВ ХМІЛЕВСЬКИЙ

ЛІКАР

по короткій і важкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, помер в Балтіморі, Мд. 10-го січня 1965 р., в 69-му році життя.

Панахида — у вівторок, 12-го січня 1965 р. в похоронному домі Lilly & Zeller ріг вулиць Eastern Ave. & Wolfe St. в Балтіморі.

Похорон — в середу, 13-го січня 1965 р. В год. 9-ій ранку перенесення тіла з похоронного дому до української католицької церкви св. Архистр. Михаїла, з церкви по Службі Божій та похороній відправі на український католицький цвинтар у Балтіморі.

На ці сумні обряди щиро запрошують усіх —

безмірним горем прибиті:
ІВАННА — дружина
доньки: МАРІЙКА, і ЛІДІЯ з мужем Д. ТІДДОМ та з дітьми
ВОЛОДИМИР і ОСТАП ХМІЛЕВСЬКІ — брати
Родина

ФІЛЬМ

„ШЕВЧЕНКО У ВАШИНҐТОНІ"

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ, КОЛЬОРОВИЙ і ЗВУКОВИЙ
буде висвітлений
у неділю, 17-го січня 1965 року
в залі HIGH SCHOOL OF FASHION INDUSTRIES
225 West 24th Street, New York City
О год. 2-ій по пол., 4-ій по пол., 6-ій веч. і 8-ій веч.

ЗАПРОШУЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО

Краєвий і Місцевий Комітет Пам'ятника Шевченкові і Об'єднаний Комітет Американсько-Українських Організацій м. Ню Йорку — Відділ УККА

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла ненадійно від нас у Вічність моя Найдорожча Дружина

бл. п. Ніна Янова

Я не є в спроможності скласти подяку особисто Всім Тим, що вшанували пам'ять Покійної своєю участю в Панахидах, похоронах та висловили співчуття, а тому роблю це цією дорогою.

Щиро дякую Високопреподобному о. Протоієреєві М. Кудановичові, Настоятелеві Катедри Св. Покрови в Дітройті, за врочисті церковні відправи та промови біля домовини, як в Катедрі так і на цвинтарі, і о. В. Митулинському за відслуження першої Панахиди.

Високопреосвященнішим Владикам Архиєпископам: Палладію і Володимирові за молитви і співчуття. Високопреподобним оо. Протопресвітерам Ф. Білецькому і А. Новицькому в Шикаґо, Митратові Я. Костецькому в Ню Йорку, Митратові М. Лящуку в Воффало, Настоятелям Храмів в Філядельфії і Клівленді — за відслуження Панахид.

Щиро дякую Її Високості Ясновельможній Пані Гетьмановій Єлисаветі Кужім-Скоропадській за розкішний вінок-хрест.

Всім Побратимам, Друзям і Знайомим за вінки і квіти та пожертви на суспільно-громадські цілі, а зокрема на пресу, як і Служби Божі за спокій душі Покійної, щире спасибі!

Щиро дякую всім Організаціям і Товариствам за вінки і квіти.

Зокрема дякую Кошу СГД — Віндзор, Канада, 1-му, 2-му, 5-му Жіночому і 15-му Відділам УГО-А в Дітройті, 81-му Відділові СУА в Дітройті, Парафіяльній Раді Катедри, Хвальному Сестрицтву при Катедрі — за зорганізування поминальної тризни.

Всім Побратимам по Зброї за прощальні промови та несення домовини, щире спасибі.

Прекрасному Хорові Катедри, під управою диригента І. Т. Китастого за участь в Панахидах і в похоронах та Заупокійній Службі Божій, щире спасибі.

Зокрема висловлюю щиру подяку: інж. Є. Запорожець, радн. С. Лужецький, проф. І. Решетилович, п-ву інж. А. Черняк, п-ву інж. Р. Балтарович, п-ву інж. Г. Галаженко, п-ву дир. Б. Мазуркевич, Пані-Матці Є. Лящук, Пані-Матці М. Манчук, генераловій М. Вовк-Урбан, п. Славі Бохенській, п. Т. Сисак, п. А. Королишин, маестрові В. Цимбал і п. О. Гаховській — за їхню першу допомогу в найважчих хвилинах мого життя.

Нехай Всевишній винагородить Всіх Вас так — як того собі бажають.

Дітройт, Міч. Полковник МИКОЛА ЯНОВ — муж

Найкраща нагода ДЛЯ ЛЕЩЕТАРІВ!

НЕМА ТО ЯК НА СОЮЗІВЦІ ЗИМОЮ!

СОЮЗІВКА ВІДКРИТА ЦІЛИЙ РІК

Гарні, вигідні, огрівані кімнати. — Знаменита кухня. — Чудова гірська природа. — Спортові і розвагові удогіднення.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ З'ЇЗДИ НА СОЮЗІВЦІ

з витягом на Союзівці та близько два лещетарські центри Каталія в Елленвілі і Міневаска, Кергонксон.
На СОЮЗІВЦІ чудові з'їзди для ПОЧАТКУЮЧИХ лещетарів.
Безплатно витяг линвою до гори. Також гарні місця для санкування.
Тільки 15 хвилин від Союзівки — на Міневасці. З'їзди для заавансованих — 1500 ft T Bar та 500 ft J Bar Також нічні з'їзди при елекр. освітленні — роблення штучного снігу. Спеціяльна знижка для гостей Союзівки — $3.50 на день.

Тому не пропускайте нагоди. Спішіть. Замовляйте вже.
СОЮЗІВКА — тел.: Kerhonkson 5641

КНИЖКОВА НОВИНКА!
ЮРІЙ ТИС
ЗВІДУН З ЧИГИРИНА
ОБКЛАДИНКА ТА РИСУНКИ В ТЕКСТІ БОРИСА КРЮКОВА
Сторінок — 232 • Ціна $2.25
Замовлення слати:
SVOBODA
P. O. Box 346 — Jersey City 3, N.J.

УПРАВА ОСЕРЕДКУ та БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ СУМА в НЮАРКУ, Н. Дж.
влаштовують
в неділю, 17-го січня 1965 р. о год. 4-ій по пол., в авдиторії школи св. Ів. Хрестителя
ТРАДИЦІЙНУ РІЗДВЯНУ ЯЛИНКУ Ю. СУМА
на яку запрошують Українську Молодь та старше Громадянство.

БАГАТА РІЗДВЯНА ПРОГРАМА
у виконанні ЮНАЦТВА під проводом п-ва ІВАННИ і ЮРІЯ КОНОНІВ
та СПІЛЬНА СВЯТ-ВЕЧЕРЯ ЮНАЦТВА, БАТЬКІВ та ГОСТЕЙ.
Чистий дохід з імпрези призначено на будову нової Церкви.

Ще про нюйоркську Виставку праць Дитячої Образотворчої Студії в Торонті

Ню Йорк. — З ініціятиви Представництва ОПДЛ ім. Л. Глібова на ЗДА, тут відбулася 26 грудня м. р. у великій залі Українського Народного Дому, Виставка праць Дитячої Образотворчої Студії з Торонта, якою вже понад 5 років керує її організатор, молодий мистець Петро Сидоренко. На виставці були показані праці дітей і молоді: Ю. Мойсяка, Дарії Шлапак, Б. Кушніра, Ю. Парубчака, Лесі Вітюк, В. Сидоренка, В. Сілецького, Дарії Лисяк, О. Гуменюка, Олени Ґембатюкової — акварелі, пастелі, олівці, кольорові олівці. Найбільше праць дав Ігор Микитин, 13-річний студієць: ілюстрації до байок, листівки, акварели „Місто" й ін.

Це була одна з найкоротших виставок в історії, мабуть, усіх виставок, бо тривала тільки 4 год., до і після літвечора, який відбувався тоді в УНДомі, — але її оглянуло близько 400 осіб, радіючи певними успіхами творчої молоді.

Музична імпреза 72-го Відділу Союзу Українок в Ню Йорку

Ню Йорк має багато організацій, але є одна ділянка нашої культури, якою ніхто не занимається. Це є українське музично-виконавче мистецтво, а точніше опіка і піклування молодими музичними талантами.

Доля української музики в діяспорі залежить від того, чи виросте нове покоління українських музик (композиторів, диригентів солістів-виконавців) і чи буде воно свідоме відповідальности перед нашою історією і чи заступить щораз рідші ряди старшого покоління.

Як радісно, коли знайшлося товариство, якому лежить на серці наша музична справа.

Маю на думці 72-ий Відділ Союзу Українок, який в пляні своєї діяльности має влаштовувати щорічно концерти молодих талантів.

Пані 72-го Відділу СУ занимаються всіми справами адміністраційними і рекламовими, включно з перекускою після концерту. Це піклування і сердечність відчули співачка Христина Боднар і челістка Галина Сарач, які запрезентували численній публіці поважну і добреуложену програму. Обох їх характеризував поважний підхід до свого завдання в технічній підготовці і у відтворенні різних стилів виконуваних творів.

Челістка Галина Сарач — визначна студентка Музичного Інституту в Ню Йорку, кляси проф. Л. Тимошенко-Полевської, — це безперечно виїмковий талан, що своєю музикальністю, технічними спроможностями, а також своєю симпатичною появою, стоїть на дорозі до великих успіхів. Її тон дуже гарний, який з часом напевно набере більшої сили і гнучкости, буде захоплювати слухачів своїм теплом і соковитістю. Її програма: друга частина Концерту Ромберґа, Соната Г моль Екклез, Елеґія форе, Рондо Дворжака і Аллеґро Аппасіонато Сен Санса. Найбільш зріло звучала Соната Екклез і Елеґія форе. Нашою щирою порадою для п. Галини в дальшій її праці є звернути виїмкову увагу на вироблення якнайбільш читкої інтонації, що звичайно є засадничою проблемою гри на смичкових інструментах.

Челістка має щастя мати свого приватного акомпаньятора в особі своєї матері, пані А. Сарач-Бунін, що є напевно, інспіраторкою і у великій мірі відповідальною за її успіхи.

Христина Боднар, що за час свого молодого віку вспіла здобути маґістерський ступінь з англійської мови, ніколи не перестаючи серйозно студіювати сольоспіву (в Джуліярд, в Ню Лондон Коледжі і в УМІ, в клясі проф. Здрайковського) — захоплювала публіку і елеґантною поставою і гарним мецосопраном в середніх реґістрах, і своїм виконанням. Вершком програми був прекрасний цикл пісень Малера виконаний переконливо і з повним розумінням стилю. Багатий і незвичайно цікавий акомпаніямент у виконанні композитора І. Соневицького причинився до повного образу цього небуденного твору. Крім піснень Малера співачка виконала ще арії Ґенделя і Понкіеллі і три пісні українських композиторів: Лисенка, Соневицького і Степового.

Правдиве чуття і серце далося відчути в своїх рідних українських творах: сум і ніжність у „Чого моє серце ридає" Лисенка і „Вечірня година" Соневицького, а молодечий темперамент і безжурність в „Утоптала стежечку" Степового. До речі „Вечірня година" Соневицького, мабуть виконувана вперше, твір виїмково милий і безпосередній, що напевно залишиться в репертуарі наших співаків.

Великою прикметою Христини Боднар є її чиста інтонація, що в дальшій праці повинна дати їй певність і відвагу до ще більше виразового і повного експресії виконування. Також і високі реґістри, де її голос часами затрачує її питоменну мецо-сопранову закраску, при дальшій праці напевно вирівнаються.

До успіху співачки, як я вже згадував попередньо, причинився акомпаніямент в руках досвідченого пяніста і композитора І. Соневицького.

Треба поґратулювати молодим мистцям за такий вдалий вечір, а паням із 72 Відділу СУ зложити глибоку подяку і признання за розуміння ваги і значення української музичної культури.

Володимир Цісик

„ПОВІНЬ"

Закінчення зі стор. 2-ої

Цей рух дитини мимохіть і непередбачено торкнув у душі Ірини якусь забуту струну. Їй стало боляче. Ранковий радісний настрій, трохи притуплений втомлюючою їздою, зник від того руху цілком. Так дитина пригортається до батька. Її дитина не знала батька.

Досі в неї було тільки бажання захопити потяг на Обергайм. Але тепер, коли люди загороджували їй дорогу, а голівка її сина довірливо пригорнулася до чужого чоловіка, вона вперше побачила своє життя, своє положення з якогось іншого боку. „Власне, яка я самотна..." — з'явилася думка, і це тут, на руїнах мюнхенського двірця, було власне вперше, відколи взяли Тіна, відколи опинилася вона на чужині. Разом із тим рушилося щось, чого вона не бажала і що — свято вірила — розплилося враз із зникненням Тіна. Туга за чоловічою опікою, за його почуттям, за батьком дитини. — „Чи це було кохання?" — зависло в думках питання, і вона побачила себе з Тіном перед престолом у ті бурхливі роки другої світової війни, коли край попадав від одного окупанта до другого. Здійснювання стремлінь державних мужів, що схрещувалися на її батьківщині, принесли їй руїну особистого життя. Початок цієї руїни був увічнений на карточках у такому вигляді: „Ірина з Підлуських і Антін Наверські мають честь повідомити, що вінчання їх відбулося дня..." Який глум! Це повинен бути початок щастя! Але хто думав про щастя в ті роки?! Ніхто не міг думати про майбутнє. Рахувалася тільки сучасна хвилина. І кожен радий був використати її. Патріотизм грав більшу ролю, як особисте почуття.

Можливо, що з жіночої душі не можна викинути цілком бажання чоловічої опіки і підпори в житті, його палких почуттів. Воно ховається в глибині душі і формується, доки в неочікувану хвилину не об'явить себе. Вона це відчула саме в ту хвилину, коли бігла за незнайомим з Ігорем на руках. Вона навіть встигла подумати, що для всіх цих чужих людей, що довкола них, вони троє — це одна щаслива родина.

„Я хотіла б, щоб у моїм житті було все таке нескладне!"

Добігла до перону, від якого починалися рівні лінії рейок. Один, два, три, чотири, — минала їх великі числа.

Потяг ще стояв, але біля машини червоніла вже шапка чергового руху. Добігали останні подорожні. Кондуктори зачиняли двері. Ничай всунув Ігоря в перші скраю двері.

— Я вам дуже вдячна! — встигла кинути Ірина з висоти плятформи вагона. І тільки, коли перейшла вже досередини і могла покласти валізочку Ігоря на поличку, а за вікнами зникали доми Мюнхену, помітила, що в її руках усе ще була течка незнайомого.

ДВІ СТОРОНИ МЕДАЛІ

Закінчення зі стор. 2-ої

якщо в тракті „обміну" наш примітивний горлач почне валити все докупи? Хто тоді зупинить такий „обмін"?

Кажуть, що ідеї заразні. Можливо. І така держава, як ЗДА, веде культурний обмін із СССР. Але як? На це існують відповідні державні інституції, на це викладається мільйони долярів, працює штаб із сотень людей, є повсякчасна контроля Державного Департаменту, існує договір, який визначає обом сторонам права і привілеї. З тих прав користуються обидві сторони. А як же з нашим „обміном"? Пригадується старе українське прислів'я: „коня кують, жаба ногу наставляє"...

Заразились ми ідеєю обміну, але штуки таки не втнемо. Обмін такий, що нам щось принесуть, ми про це в своїй пресі розпишемо, передискутуємо, зворушимо цілу еміґрацію, вишукавши приємні нам речі у зустрічах, (бож цього шукаємо), створимо, чого доброго, враження, що там на Україні справжня „відлига", пронесемо шумом усі позитиви для нас, „далеких від рідної України", будемо ще й обережні, щоб бува не образити когось із приїжджих (ану ж більше не приїде!), а взаміну — преса на Україні навіть зломаним словом про це все не згадає, хіба ще вилає „прихвоснями капіталізму" та ворогами народу.

Одначе, знецінювати ідею обміну, або, краще сказавши, проблему зустрічей із земляками з України неможливо. В цьому є свої вартості при умові, щоб такі зустрічі не відбувалися спонтанно, навіть неприготовано, а таки за певним пляном і з визначеною метою. Лаяти ж тих людей, що започаткували такі зустрічі, доводиться менше, як тих, які до цього довели: наші політичні середовища та політичні інституції. Бо проблему зустрічей із земляками таки треба було передбачати вже давно і для того визначити відповідний кадр, плян, фонди і мету.

Якщо на Україні є товариство для зв'язків із українцями за кордоном, то чому еміґраційна Україна не може мати товариство для зв'язків (скажімо культурних) із українцями в окупованій Україні? Таке товариство, при помочі і контролі політичного світу, журналістів, науковців, діячів культури і мистецтва, могло б на базі паритету, на базі укладеної угоди, на базі двостороннього обміну добре працювати. І коли ми вважаємо, що ми зрілі на зустрічі, то мусимо бути зрілими й на створення такого центру чи товариства на еміґрації, яке буде не тільки керувати й відповідати за зустрічі, але й ставитиме свої вимоги до режиму в Україні. Видаваймо журнал для України, хай без політики, хай виключно з культурною тематикою, і хай цей журнал виставлятимуть в кіосках Києва, Львова, Харкова. Хай пустять наших діячів культури на зібрання діячів культури в українських містах. Ми в себе зробимо те саме. І якщо окупаційний режим в Україні застерігає за собою право контролі над такими зв'язками, то ми на еміґрації також застерігаємо таке право контролі над нашим, відповідно для цього створеним, центром, товариством чи інституцією. Це не обмеження свободи кожного політично виробленого українця. Це просто введення порядку і забезпечення еміґрації від хаосу, який почався вже проблисками певних дискусій.

Сховати голову в пісок, або запечатати еміґраційні двері проти приходу гостей з України не доведеться. Зрештою, це був би політичний „пас".

Стриматися від неприготованих спроб, підготовити кадр, плян і мету — видається доцільнішим, бо щойно тоді еміґрація може знову показати силу своїх принципів та ідей. Хто знає, чи й не чекає на таке ставлення справи чимало наших діячів на Україні? За нами слово, яке може стати доброю зброєю там для них.

СМІХ — ЦЕ ЗДОРОВ'Я

В московській в'язниці, Бутирках, сидить троє в'язнів. Іде притишена розмова. Перший в'язень каже:

— Я сиджу за те, що в першій половині жовтня 1964 року я гостро виступав проти вказівок і плянів Хрущова...

Другий в'язень каже:

— А я сиджу за те, що ще вчора, цебто в другій половині жовтня 1964 року підтримував і здійснював усі задуми і пляни Хрущова...

А третій в'язень мовчить.

Його питають: — А ти за що, чого мовчиш?

— Я сам Хрущов! — була відповідь.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СОЮЗОВЦІ! Ваш Відділ Українського Народного Союзу це Ваша родина, Ваша вужча громада, Ваша установа! Місячні чи річні, як і кожні інші збори Вашого Відділу вирішують важливі справи, що відносяться до Вас особисто, до Вашої родини і Вашої спільноти. Тому, Ваша участь у цих зборах мусить бути обов'язкова, бо вона є у Вашому найкращому інтересі! То ж приходіть усі на збори свого Відділу та спільно, всією громадою, подбайте про спільну кращу долю. На місячні збори обов'язково приносіть свої вкладки і вкладкові книжечки, вирівнюйте всі свої організаційні зобов'язання та вимагайте цього від інших. На річних зборах подбайте, щоб Ваш Відділ мав найкращу Управу і самі не відмовляйтесь від обов'язків урядовця, якщо Вам такі обов'язки повірять члени. На збори приходіть точно! В Українському Народному Союзі наша будучність!

У найближчому часі відбудуться збори:

П'ЯТНИЦЯ, 15-го СІЧНЯ 1965 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Приймання вкладок 397-го Відд. буде в п'ятницю, 15 січня під ч. 5020 Йорк Ровд від год. 7-8 веч. і в суботу 16 січня при 847 Н. Френклін вул 3-4. По год. 4-ій відбудуться річні збори відділу і вибір нової управи. — І. Скочиляс, гол., О. Штогрин, секр.

СУБОТА, 16-го СІЧНЯ 1965 р.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 234 Відд. в год. 7:30 веч. в УНДомі. На порядку нарад: звіт Управи та вибір нової управи на 1965 рік. Проситься всіх членів до участи в зборах. — І. Іваник, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори 117-го Відд. в год. 6-ій веч., в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 Е. 7-ма вул. — Управа.

AMBRIDGE, Pa. Місячні збори Б-ва Св. Василія — 161 Відд. в 7-ій год. веч. в клюбовій залі. На зборах буде відчитаний річний звіт та заприсяження нової управи. — Управа.

ПЛАЙНФІЛД, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. І. Франка — 372 Відд. в год. 6:30 веч в залі Іґіл Гол, 210 Чорч вул. На порядку дня: Відкриття, звіти касира і Контр. Комісії, дискусія над звітами, вибір управи на 1965 р., внески та запити, закриття зборів. По зборах перекуска. Проситься членство прибути. — С. Дубей, предс., Й. Ярема, фін. секр., І. Головк, кас., С. П. Шило рек. секр.

НЕДІЛЯ, 17-го СІЧНЯ 1965 р.

ШИКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. о. Миколая — 106 Відд. в год. 1-ій по пол., 841-45 Норт Вестерн Еве. Перед зборами від год. 11-1 буде побір вкладок. На порядку нарад: звіти урядників і Контрольної Комісії, вибір нової управи на 1965 рік та інші Відділові справи. Членські вкладки мусять бути заплачені до 25 кожного місяця, бо 27 висилається їх до УНС. Проситься членство прибути. — А. Іванюк, предс., Г. Дацьків, фін. секр., М. Попіль, касир.

МІЛВІЛ, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запорозька Січ — 347-ий Відд. в год. 1-ій по пол. в залі де звичайно. На порядку дня: Звіт Контр. Комісії за 6 місяців та вибір управи на 1965 рік. — С. Патен, предс., С. Чопик, кас., Гр. Тимчій, секретар.

NEW BRITAIN, Conn. Річні збори Б-ва св. Петра і Павла — 254 Відд. в год. 3-ій по пол. в Укр. Горож. Клюбі в новозбудованому домі на Oak St. На порядку зборів: звіти Управи і Контр. Комісії та вибір управи на 1965 рік. Проситься усіх членів прибути на збори. — В. Романишин, секр.

БРІДЖПОРТ, Кон. Річні збори Т-ва Українська Січ — 59-ий Відд. точно в год. 2-ій по пол. в УНДомі під ч. 500 Галет вулиці. На порядку дня: звіт Контр. Комісії на друге півріччя і вибір управи на 1965 рік. По зборах відбудеться прийняття. Проситься членство прибути. — В. Венґринович, предс., С. Гуменюк, кас., М. Галькевич, секр.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Річні збори 438-го Відд. в год. 2-ій по пол. в церковній залі. Проситься Членство прибути. — Терлецький, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка — 83 Відд. в 12-ій год. дня в Укр. Горож. Клюбі при 847 Норт Френклін вул. Річні збори Т-ва ім. І. Франка відбудуться в неділю 21-го лютого. — Р. Карбівник, предс., С. Гавриш, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Йосафата — 217-ий Відд. в год. 2-ій по пол. в залі Укр. Амер. Клюбу, 292 Hudson Ave. На порядку дня: звіти фінансовий і Контр. Комісії, читання Брацького Статуту, заприсяження нової Управи та інші справи. Склад Управи на 1965 р.: К. Шевчук, предс., Н. Макусій, заст., Ф. Голод, фін. секр., Т. Кубарич, заст., С. Мартинюк, кас., М. Василишин, заст., В. Колданський, рек. секр., А. Задорецький, заст. Контр. Комісія: В. Ковба., Р. Пристай, В. Велитович. Надзирателі хворих: Н. Лучишин, п-і Николайко, М. Гнатів. Прапорщик М. Малик. — В. Колданський, секр.

ГУДСОН, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Арх. Михаїла — 476 Відд. зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі, Савт С. Партісьон Стріт, ч. 59. На порядку нарад: звіти секретар і Контр. Комісії, ухвали на 1965 р., поправка статуту, вибір нової управи на 1965 р. Проситься прибути на ці збори. — І. Юськів, предс., М. Маряк, кас., П. Маряк, секр.

ПІТСБУРҐ, Па. Річні загальні збори 53-го Відд. в 1-ій год. по пол. в церковній залі св. Ів. Хрестителя при 7th & Carson St. (South Side). На порядку дня: річний звіт і вибір управи на 1965 рік. Проситься членство обов'язково прибути. О. Микитюк, предс., В. Сачко, секр.

ВЕСТ ПУЛЛМАН, Ілл. Організаційні збори 216-го Відд. о год. 12-ій дня, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі, при 12201 Парнель Евню. На порядку нарад важні справи, тому присутність членів обов'язкова. — Управа.

ВЕСТ ПУЛЛМАН, Ілл. Організаційні збори 222-го Відд. о год. 12-ій дня, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі, при 12201 Парнель Евню. На порядку нарад важні справи, тому присутність членів обов'язкова. — Управа.

ВЕСТ ПУЛЛМАН, Ілл. Організаційні збори 243-го Відд. о год. 12-ій дня, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі, при 12201 Парнель Евню. На порядку нарад важні справи, тому присутність членів обов'язкова. — Управа.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Річні збори Т-ва Подільська Січ — 8 Відд. о год. 2:30 по пол. в церковній залі св. Михаїла на Честнут вул. На порядку дня: річний звіт та вибір управи на 1965 р. — В Козіцький, предс., П. Гарасимів, кас., В. Мандзій, секр.

ВОТЕРВЛІТ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Николая — 13 Відд. в год. 2-ій по пол. в Укр. Горож. Клюбі. Склад Управи на 1965 р.: В. Терлецький, предс., І. Урбан, заступник предс., П. Шевчук, фін. секр., І. Зендран, рек. секретар, Р. Маселко, кас. Проситься прибути на збори. — П. Шевчук, секр.

ШИКАҐО, Ілл. Річні збори С-ва Рожд. Непр. Діви Марії — 259 Відд. в год. 1-ій по пол. в залі УНС, 1915 West 51st St. — П. Трусяк, скарбник.

ДЖАНСТАВН, Па. Річні та місячні збори Б-ва св. Арх. Михаїла — 11 Відд. зараз по Сл. Божій в церковній залі на Мейпел Еве. Проситься членство прибути і вирівняти свої вкладки. — Управа.

СКРЕНТОН, Па. Річні збори Т-ва Над Збручем — 280 Відд. в год. 3-ій по пол. в Укр. Гор. Клюбі, 440 Wyoming Ave. На Порядку дня: вибір управи на 1965 р. Проситься членство взяти участь. — Управа.

WOONSOCKET, R. I. Річні збори Т-ва Запор. Січ 206 Відд. в 1-ій год. по пол. в церковній залі, 74 Harris Ave. На порядку дня: звіти Управи і Контр. Ком. По зборах — перекуска. Присутність членів обов'язкова. - І. Кокольський, предс., адв. О. Чачарин, кас.

Посмертні згадки

ІВАН СОРОКОВСЬКИЙ, піонер і будівничий Американської України, довголітній член Т-ва ім. Т. Шевченка — 484 Відд. УНС в Ютиці, Н. Й., помер 12-го грудня 1964 р. на 78 р. життя. Покійний нар. 15 березня 1886 р. в с. Чайковичі, пов. Рудки, Зах. Україна. До Америки приїхав в 1913 р. Покійний завжди цікавився долею поневоленої Батьківщини та щедро жертвував на національні і церковні потреби і був сталим платником Народного Фонду УККА. 1958 р. переїздить на Флориду, де був спів-організатором укр. кат. церкви в Ст. Пітерсбурґ. Покійний залишив у великому смутку дружину Марію, дочку Анну, 2 синів Йосипа і Мілтона та 8 внуків. Похоронного обряду довершив о. Строцький 15-го грудня 1964 р. з пох. заведення до кат. церкви св. Юди-Тадея, при участі рідні і приятелів. Похований на цвинтарі Кальварія в Ст. Пітерсбурґу, Флорида.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Запаранюк, секр.

ГРИЦІВ МИКОЛА, член Т-ва Запорозька Січ — 367 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер 28 грудня 1964 р. Покійний нар. 12 вересня 1916 р. в Тейлор, Па. До Т-ва і УНС вступив 1957 р. та був активним членом. Полишив в глибокому смутку дружину Марію, дочку Анну, сина Івана, маму Катерину на рідних землях, брата Олексу, дві сестри Марію і Анну та рідню. В другій світовій війні брав участь як старшина. Похорон відбувся 2 січня 1965 р. з пох. заведення до церкви св. Йосафата а відтак на цвинтар Голи Сепулкер при участі родини, друзів по зброї, знайомих та членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр.

ТАРЗАН, ч. 5369. Лев атакує зебру

CAUTIOUSLY TARZAN, DR. BATES AND BOB COOK CRAWLED TO THE TOP OF A HILLOCK--

Обережно Тарзан, д-р Бейтс і Боб Кук підлізли рачки до вершка горбка...

AND SAW WHERE A LION HAD SPOORED A GRAZING ZEBRA!

І побачили, як лев вислідив був зебру, що паслася!

NUMA SPRANG FORWARD WITH A CHALLENGING ROAR, BUT INCREDIBLY, THE ZEBRA FIRMLY STOOD ITS GROUND!

Нума скочив вперед із виликом-риком, але сталося неймовірне, зебра твердо стояла на місці!